

Arrest

nr. 117 386 van 21 januari 2014
in de zaak RvV X / IV

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE IVde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Afghaanse nationaliteit te zijn, op 22 augustus 2013 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 30 juli 2013.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 15 oktober 2013 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 21 november 2013.

Gelet op de beschikking van 18 november 2013 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 19 december 2013 in plaats van 21 november 2013.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken W. MULS.

Gehoord de opmerkingen van de verzoekende partij en haar advocaat L. VALKIERS loco advocaat S. MICHOLT en van attaché S. DUPONT, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

De bestreden beslissing luidt als volgt:

"A. Feitenrelaas

U, (H.R.), bent een sunnitische Afghaan van Tadjiek origine. U verklaart te zijn geboren in het jaar 1367 (1988) in het dorp Karezak in het district Paghman in de provincie Kabul, waar u ook steeds gewoond hebt tot aan uw vertrek uit Afghanistan. U had een eigen garage voor de verkoop en het herstel van autobanden. Ongeveer vijf jaar geleden huwde u met uw huidige echtgenote (R.F.) (OV nr. X en CGVS nr. X) en jullie hebben samen twee zoontjes (Man.) en (Mas.). U verblijft hier nu in België samen met uw echtgenote en kinderen, uw beide ouders (H.M.A.) (OV nr. X en CGVS nr. X) en (A.S.) (OV nr. X en

CGVS nr. X), uw drie zussen (H.Nas.) (OV nr. X en CGVS nr. X), (H.Nar.) (OV nr. X) en (H.Naz.) (OV nr. X) en één broer (H.B.) (OV nr. X).

U hebt Afghanistan verlaten omwille van een persoonlijk conflict met de neef van uw echtgenote, aan wie zij beloofd was als huwelijkspartner.

Uw echtgenote (R.F.) was op tienjarige leeftijd beloofd als huwelijkspartner aan haar neef (A.J.). Deze neef was echter geen keurige persoon en uw echtgenote ging niet akkoord met dit huwelijk. U ontmoette haar op de markt en u vroeg via uw familie om haar hand. Op het moment van jullie huwelijk wist u nog niets van deze situatie dat zij eigenlijk beloofd was aan iemand anders. Zeven dagen na jullie huwelijk begonnen de problemen voor u. U werd op straat beschoten door onbekenden en u hoorde achteraf van uw schoonvader dat (A.J.), de neef van uw echtgenote, hier naar alle waarschijnlijkheid zou achter zitten omwille van dit beloofde huwelijk. U ging vervolgens samen met uw schoonvader naar de politie en diende een klacht in tegen deze (A.J.). (A.J.) bleek echter een overheidsmedewerker te zijn die bij de nationale veiligheid werkte en er werd dan ook geen gevolg gegeven aan uw klacht. Uw schoonvader zou ook een poging ondernomen hebben om een raad van ouderen in te richten voor bemiddeling bij dit probleem maar tevergeefs, (A.J.) was niet bereid te komen. Hij zou gezworen hebben aan uw schoonvader dat hij u niet in leven zou laten. Ongeveer een maand later werd u telefonisch gecontacteerd door (A.J.). Hij maakte u uit en zei dat u diende te scheiden van uw echtgenote. U contacteerde opnieuw uw schoonvader en jullie gingen samen voor een tweede keer naar de politie. Daar werd u aangeraden uzelf in veiligheid te brengen en het land te verlaten omdat de politie niet voor uw persoonlijke veiligheid kon instaan. (A.J.) had immers vele contacten met overheidsmensen en de politie kon niets tegen hem ondernemen. Sinds dat moment ging u maar voor enkele uren per dag werken en ook uw familie kwam op de hoogte van dit probleem en was bezorgd. Uw ouders raadden u aan om (R.F.) terug naar het huis van haar familie te brengen, maar u wilde uw vrouw niet in de steek laten. Vijftien dagen later werd u opnieuw telefonisch bedreigd door (A.J.). En enkele dagen daarna werd u bedreigd door een klant in de winkel, dit zou ook in opdracht geweest zijn van (A.J.). Hierop was voor u de maat vol en u besloot het land te ontvluchten. U verkocht uw winkel en u verbleef nog een tijd in uw geboortedorp Karezak in Paghman. Uw echtgenote was zwanger op dat moment dus u wachtte af voor het vertrek tot de geboorte van uw eerste kind. In die periode kreeg u van uw vader ook te horen dat hij problemen had verkregen met de taliban en jullie besloten met de hele familie het land te verlaten.

Voor een omschrijving van deze problemen die uw vader verkreeg met de taliban verwijst het CGVS naar het feitenrelaas van uw vader (H.M.A.), dat u ook hieronder kan lezen.

" U, (H.M.A.), verklaart over de Afghaanse nationaliteit te beschikken, van origine Tadzjiek te zijn en te behoren tot de Soefi clan. U bent Soenniet en geboren in 1954 te Karezak, district Paghman, provincie Kabul. Daar hebt u altijd gewoond tot u in 2009 verhuisde naar Iran. U bent getrouwd en hebt vier zonen en zes dochters. U spreekt Dari en een klein beetje Pashtou.

Volgens uw verklaringen werkte u als landbouwer toen (Q.) - een kennis van u - in saur of jauza van het jaar 2009 (te situeren tussen 21 april en 21 juni) u vroeg om hem te verbergen. Hij werd immers gezocht door de Taliban die hem zouden doden wanneer ze hem zouden vinden. U verborg hem in uw kelder terwijl de Taliban in het dorp naar hem zochten. U vertelde aan de Taliban dat u hem niet gezien had en de volgende ochtend stuurde u (Q.) terug weg. Hij ging daarna terug naar zijn huis. Iemand van de Taliban moet dit gezien hebben want die avond stonden enkele Taliban aan uw deur. Ze zeiden dat ze wisten dat (Q.) bij u was en begonnen u te slaan. Uw vrouw probeerde tussen te komen, maar zij kreeg ook klappen. De volgende dag werd u wakker in een ziekenhuis in Kabul. Terwijl u in het ziekenhuis lag, kwamen de Taliban opnieuw bij u thuis en bedreigden ze uw familie. Indien jullie

(Q.) niet zouden terugvinden, zouden ze u en uw familie doden. U besloot uw gronden te verkopen en u vroeg aan uw vriend - (S.) - om dit te regelen. Hij betaalde u 600.000 Afghani. U bleef 15 dagen in het ziekenhuis en nog eens 10 tot 15 dagen later gaf u (S.) een volmacht om uw gronden te verkopen. Sinds u het ziekenhuis had verlaten tot het moment dat u (S.) een volmacht gaf, verbleef u bij een kennis van u in Kabul. Uw familie bleef intussen in Karezak wonen. Nadat u de volmacht had afgegeven, vertrok u samen met uw gezin naar Iran. Uw oudste zoon (J.) en uw drie oudste dochters bleven in Afghanistan, in de stad Kabul. U bleef twee jaar in Iran waar u telkens vreesde te worden gedeporteerd.

U verliet Iran op de vierde of vijfde dag van de ramadan (4 of 5 augustus 2011) en op 30 augustus 2011 kwam u aan in België, samen met uw schoondochter - (R.F.) (OV 6.868.265 en CG 11/20731) - en twee kleinkinderen. Een dag later vroeg u asiel aan.

In Griekenland bent u uw vrouw, uw zonen Rezah (de echgenoot van (R.F.)) en (H.B.), uw dochters (H.Nas.), (H.Nar.) en (H.Naz.) en een andere schoondochter en haar twee kinderen kwijtgeraakt. Intussen zijn (H.Nas.) en (H.Nar.) terug bij u. Uw zoon (J.) die in Afghanistan woonde, is sinds u naar Iran gegaan bent, spoorloos.

Ter staving van uw identiteit en/of asielaanvraag legt u volgende documenten voor: uw 'taskara' (Afghaans identiteitsdocument) datum van uitreiking onbekend; een document van het Rode Kruis waarin staat dat er wordt gezocht naar uw vrouw en kinderen en uw schoondochter en haar kinderen; foto's van (H.Naz.) en (H.B.); bankafschriften van geldtransacties om verblijfsdocumenten aan te vragen, op datum van 13 juni 2011 en uitwijzingsdocumenten uit Iran. "

Uzelf, (H.R.), vertrok samen met de rest van uw familie vanuit Afghanistan naar Iran in het begin van het jaar 1388 (2009). Tijdens jullie illegaal verblijf van ongeveer twee jaar in Iran werd u één keer gerepatrieerd naar Afghanistan. U verbleef er drie dagen bij uw schoonvader, maar keerde dan terug naar Iran. In het midden van het jaar 1390 (2011) vertrokken jullie samen vanuit Iran richting Europa. In Griekenland werd u van de rest van uw familie gescheiden. U verbleef meer dan een jaar in Griekenland en reisde dan via Hongarije, Servië en Italië verder naar België. U kwam aan in België op 18 november 2012 en vroeg de daaropvolgende dag asiel aan.

Ter staving van uw identiteit en asielaanvraag legt u volgende documenten voor: uw taskara (Afghaans identiteitsbewijs) en een kopie van een appreciatiecertificaat dat u verkreeg van uw werk voor de organisatie AVPL (Animal Vaccine Production Laboratory) waar u als mecaniciens enkele maanden voor werkte in 2008.

Uw vader (H.M.A.) en uw echtgenote (R.F.) verkregen op 26/12/2011 een beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus. Zij gingen hiertegen beide in beroep bij de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen op 19 januari 2012, maar in het arrest van 23 mei 2012 werd de beslissing van het CGVS gevolgd door de Raad. Zij vroegen op 2 mei 2012 voor een tweede keer asiel aan en op 2 juli 2012 voor een derde keer. Uw echtgenote vroeg nog een vierde keer asiel aan op 23 mei 2013. Geen enkele van deze meervoudige asielaanvragen werden in overweging genomen door Dienst Vreemdelingenzaken (DVZ). Uw zus (H.Nas.) verkreeg op 7 augustus een beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus. Zij ging hiertegen in beroep op 28 augustus 2012, maar ook bij haar werd in het arrest van 1 februari 2013 de beslissing van het CGVS gevolgd door de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen.

Uw moeder (A.S.) vraagt nu samen met u asiel aan.

B. Motivering

Op basis van uw verklaringen wordt door het Commissariaat-generaal voor Vluchtelingen en Staatlozen (CGVS) geconcludeerd dat er in uw hoofde geen sprake is van een gegronde vrees voor vervolging zoals bepaald in de Vluchtelingenconventie noch van een reëel risico op ernstige schade zoals bepaald in de definitie van de subsidiaire bescherming - artikel 48/4 - van de Vreemdelingenwet. De reden voor het niet toekennen van de vluchtelingenstatus, noch de subsidiaire beschermingsstatus volgens artikel 48/4, § 2 a en b van de Vreemdelingenwet, is dat er aan uw verklaringen in verband met uw asielrelaas weinig geloof kan gehecht worden en dit omwille van volgende redenen.

In eerste instantie bent u de enige van uw hele familie die in België verblijft die melding maakt van dit probleem met (A.J.), de neef van uw echtgenote (R.F.). U haalt dit probleem aan als de directe reden van uw vertrek uit Afghanistan, maar niemand anders van uw familie heeft hier ook maar iets van gezegd of iets vermeld dat in die richting kan wijzen, hoewel uit uw verklaringen duidelijk blijkt dat zij hiervan op de hoogte waren en er ook rechtstreeks bij betrokken waren (CGVS uw gehoor, p. 4-7). U ontwijkt in uw antwoord hierop deze vraag en u kan alleen maar zeggen dat uw vader over zijn eigen problemen heeft gesproken en dat u onderweg van uw familie werd gescheiden, dat u als vermist werd opgegeven en dat u hen uiteindelijk terug heeft gevonden via het Rode Kruis (CGVS uw gehoor, p. 7). Uw echtgenote (R.F.) verklaarde letterlijk dat haar asielrelaas volledig verbonden was met dat van haar schoonvader en dat zij zelf verder geen persoonlijke problemen kende (CGVS gehoor van uw echtgenote toegevoegd aan uw administratief dossier, p. 8-14). En nu vertelt u over dit probleem met haar neef (A.J.), een probleem dat absoluut op haar persoonlijk betrekking heeft, een probleem dat zou ontstaan zijn doordat zij werd uitgehuwelijkt aan iemand anders voordat jullie trouwden. Het enige wat u hierop kan zeggen is dat zij niet goed wist op dat moment of ze over het probleem van haar schoonvader of over haar probleem diende te vertellen en omdat u, haar echtgenoot, er niet bij was zouden er dan gewoon vragen zijn gesteld over het probleem van haar schoonvader (CGVS uw gehoor, p. 7). Dit komt echter niet overeen met wat in het gehoorverslag van uw echtgenote is terug te vinden. Uw echtgenote werd letterlijk gevraagd naar haar persoonlijke reden om het land te verlaten en op het einde van het interview werd haar nog een keer gevraagd of dat er nog andere problemen waren buiten wat zij reeds vertelde en zij zei hierop van niet. Zij heeft op geen enkel moment ook maar enige melding gemaakt van deze problemen die u nu uitvoerig uiteenzet (CGVS gehoor van uw echtgenote, p. 8 en p. 15). Het komt dan ook zeer vreemd en weinig overtuigend over dat u dan nu dit probleem aanhaalt als de belangrijkste reden voor jullie vertrek. U kan hier alleen maar op zeggen dat de tolk uw echtgenote zou gezegd hebben dat haar eigen problemen betrekking hadden op haar man en dat ze daarover kon vertellen als u was aangekomen, ze was hier alleen met twee kinderen en ze heeft zich gewoon gemengd in de problemen van uw vader (CGVS uw gehoor, p. 7). De vraag rijst toch echter

waarom zij hier op geen enkel moment ook maar even naar verwezen heeft of er iets van vermeld heeft, hoewel haar de vraag verschillende keren werd gesteld. Ook op het einde van het interview werd haar nog eens gevraagd of ze in de mogelijkheid was geweest om alle relevante elementen te vertellen in verband met haar problemen in Afghanistan en ze antwoordde daarop 'ja' (CGVS gehoor van uw echtgenote, p. 15). Hierop kan u alleen maar antwoorden dat u niet weet waarom ze dat zo gedaan heeft. U stelt dat uw vrouw van oordeel is dat die problemen behoren tot u en dat zij daar niets over kan vertellen als u er niet bent (CGVS uw gehoor, p. 7). Deze verklaring komt toch eerder absurd over aangezien dit probleem duidelijk rechtstreeks betrekking heeft op jullie beide. Het is namelijk omwille van het feit dat zij als kind was beloofd aan deze (A.J.) en dat haar familie dat zou hebben verzwegen dat jullie nu zijn moeten vluchten. Hierop kan u louter herhalen dat de tolk haar zou gevraagd hebben om te vertellen over de problemen van haar schoonvader en niets anders en dat zij dat dan gewoon zo verteld heeft zonder daar verder bij na te denken (CGVS uw gehoor, p. 8). Dit blijkt echter nergens uit het gehoorverslag van uw echtgenote. Er werd haar gewoon gevraagd te vertellen over de problemen die haar ertoe gebracht hebben het land te verlaten (CGVS gehoor van uw echtgenote, p. 8). U kan opnieuw alleen maar hetzelfde herhalen dat de tolk haar zou gezegd hebben dat ze nu niet over haar persoonlijke problemen diende te vertellen omdat haar man er niet was (CGVS uw gehoor, p. 8). Er werd uw echtgenote tijdens het interview zelfs op een bepaald moment de vraag gesteld wat de reactie van u, haar man, dan was op het moment dat hij hoorde dat hij Afghanistan diende te verlaten en zij antwoordde hierop dat er geen specifieke reactie was want dat haar man heen gaat waar zijn vader of moeder zijn (CGVS gehoor van uw echtgenote, p. 12). Uit dit antwoord kan toch eerder worden afgeleid dat u ook het land diende te ontvluchten omwille van de problemen die uw vader kende, anders zou uw echtgenote hier toch vermeld hebben dat jullie als koppel ook zelf problemen hadden en ook het land dienden te ontvluchten omwille daarvan. Ook uw vader heeft in zijn verklaringen nergens enige melding gemaakt van dit probleem dat u nu aanhaalt. Dit hoewel u stelt dat uw beide ouders hiervan op de hoogte waren en ook zeer ongerust waren en u zelfs zouden aangeraden hebben te scheiden van uw vrouw omwille van deze problemen. Het antwoord dat u hierop geeft komt opnieuw weinig overtuigend over. U stelt dat uw vader zich bezig hield met zijn eigen problemen en dat hij alleen daarover wilde vertellen. Bij uw aankomst hier zou u bij hen geïnformeerd hebben of dat ze ook over uw probleem hadden verteld, maar uw vader zou gezegd hebben alleen over zijn probleem te vertellen, u bent dan nu de dupe van wat uw vader gezegd heeft (CGVS uw gehoor, p. 8). Op de vraag waarom u hier dan niets van gezegd heeft, dat u wist dat de rest van uw familie niet alles verteld had, tijdens uw eerste interview bij Dienst Vreemdelingenzaken (DVZ) of voordat het interview bij het CGVS echt van start ging als u gevraagd werd of u enige opmerkingen had, kan u alleen maar antwoorden dat u niet wist dat dat daarmee bedoeld werd (CGVS uw gehoor, p. 8). En tot slot spreekt uw moeder ook op geen enkele wijze over deze problemen tijdens haar interview op het CGVS, wat op dezelfde dag plaats vond als het uwe. Er werd ook haar letterlijk gevraagd of er nog andere problemen waren die ertoe geleid hebben dat jullie Afghanistan dienden te ontvluchten en zij heeft niets verteld over het probleem dat u nu aanhaalt (CGVS gehoor van uw moeder toegevoegd aan uw administratief dossier, p. 7-8). Achteraf na de middagpauze, stelt uw moeder wel dat ze nog over die problemen wilde vertellen (CGVS gehoor van uw moeder, p. 8), maar dit komt uiteraard weinig overtuigend over aangezien ze in tussentijd hier dan gewoon met u over heeft kunnen praten. U lijkt het vreemd te vinden dat uw moeder hier helemaal niets over verteld heeft en vraagt zich af wat uw familie van plan is met u hier te doen. U weet niet waarom niemand anders hier iets van heeft gezegd (CGVS uw gehoor, p. 8-9). Het feit dat u de enige bent van uw hele familie die melding maakt van dit probleem met (A.J.), de neef van uw echtgenote, hoewel de rest van uw familie hier ook allemaal van op de hoogte bleken en er bovendien ook rechtstreeks bij betrokken zouden geweest zijn, ondermijnt meteen op fundamentele wijze de geloofwaardigheid van wat u hierover vertelt. In tweede instantie kan daarbij nog worden opgemerkt dat u stelt tot tweemaal toe naar de politie te zijn gegaan om een klacht in te dienen tegen deze (A.J.) (CGVS uw gehoor, p. 4-5), maar u kan hier geen enkel document of bewijsstuk van voorleggen en uw verklaring voor het ontbreken hiervan komt ook niet afdoende over (CGVS uw gehoor, p. 9). Die documenten die u had zouden onderweg verloren zijn gegaan en u hebt nog geprobeerd aan andere documenten te geraken vanuit Afghanistan maar de politiechef zou nu veranderd zijn en dus zou dat zeer moeilijk zijn (CGVS uw gehoor, p. 9). Uw schoonvader zou wel nog een werkcertificaat hebben opgestuurd vanuit Afghanistan, maar helemaal niets van documenten aangaande de problemen die u hier aanhaalt (CGVS uw gehoor, p. 10). Ook over de verdere ontwikkelingen aangaande deze problemen na uw vertrek uit Afghanistan en de huidige stad van zaken blijven uw verklaringen vaag als er op wordt doorgevraagd. U stelt dat (A.J.) nog steeds in het dorp is en dat hij zweert bij iedereen dat hij u niet in leven zal laten (CGVS uw gehoor, p. 12). Als u dan gevraagd wordt van wie u dat weet dan stelt u dat u het hoorde van uw schoonvader (CGVS uw gehoor, p. 12). De vraag of uw schoonfamilie na jullie vertrek dan nog gecontacteerd werd door (A.J.) ontwijkt u door te zeggen dat u toch geen contact heeft met (A.J.) en dat ze elkaar nog wel gewoon begroeten maar dat het niet meer zoals vroeger is (CGVS uw gehoor, p. 12).

U gaat dan verder zonder op de vraag te antwoorden dat u zich daar sinds uw vertrek naar Iran niet zoveel mee probeert bezig te houden omdat u weet dat u nu ver weg bent (CGVS uw gehoor, p. 12). Indien deze (A.J.) werkelijk op dit moment nog naar u specifiek op zoek zou zijn, dan zou toch wel logischerwijze van hem verwacht worden dat hij nog naar u zou gaan informeren bij uw schoonfamilie.

In verband met de motivering waarbij geen geloof wordt gehecht aan de problemen die uw vader zou verkregen hebben met de taliban, wat ook mede de directe aanleiding zou zijn geweest voor het vertrek van uw hele familie uit Afghanistan, verwijst het CGVS nogmaals naar de beslissing van uw vader (H.M.A.), die u ook hieronder kan lezen:

" Op basis van uw verklaringen wordt door het Commissariaat-generaal voor Vluchtelingen en Staatlozen (CGVS) geconcludeerd dat er in uw hoofde geen sprake is van een gegronde vrees voor vervolging zoals bepaald in de Vluchtelingenconventie noch van een reëel risico op ernstige schade zoals bepaald in de definitie van de subsidiaire bescherming - artikel 48/4 - van de Vreemdelingenwet. De reden voor het niet toekennen van de vluchtelingenstatus is dat er aan uw verklaringen in verband met uw asielrelaas weinig geloof kan gehecht worden.

Er dient te worden vastgesteld dat de geloofwaardigheid van uw asielrelaas op fundamentele wijze wordt ondermijnd door tegenstrijdigheden die werden vastgesteld in uw verklaringen in verband met de chronologie van uw vluchtmotieven. Zo verklaarde u aanvankelijk op het CGVS dat u in de lente – met name in de maand saur of jauza van het jaar 2009 én kort voor de meest recente presidentsverkiezingen - vertrok naar Iran. Dit terwijl u even nadien verklaarde dat (Q.) twee tot drie maanden voordien onderdak bij u zocht en dat dit opnieuw in de maand saur of jauza was (CGVS vragen 72-78, 83-84). Beide gebeurtenissen situeren zich volgens uw verklaring ongeveer in dezelfde periode terwijl u toch beweert dat u pas twee tot drie maanden nadat u (Q.) onderdak bood, naar Iran vluchtte. Voorts wordt er aan de hand van uw verklaringen in verband met uw tijdsgebruik na het bezoek van (Q.) vastgesteld dat u ongeveer 31 dagen - ongeveer een maand dus - na zijn bezoek en de daaropvolgende problemen naar Iran vertrok (CGVS vragen 71, 83-84, 100, 111, 116, 125, 130, 133, 136). Dit is duidelijk in strijd met uw eerdere bewering dat u twee tot drie maanden nadat (Q.) onderdak zocht, vertrok uit Afghanistan. Deze tegenstrijdigheden doen twijfels rijzen aangaande de geloofwaardigheid van uw verklaringen en doen vermoeden dat uw verklaringen in verband met uw asielrelaas niet stroken met de waarheid.

Daarnaast kan er getwijfeld worden aan de ernst van uw vrees aangezien u, na het tweede bezoek van de Taliban bij u thuis in Karezak, ruim 30 dagen zonder nieuws bleef van de Taliban. Uit uw verklaringen blijkt immers dat de Taliban maximum een dag nadat ze u aanvielen een derde keer langskwamen (CGVS vraag 71) Wanneer het de Taliban werkelijk menens zou geweest zijn, kan er - gezien de situatie die u schetst - redelijkerwijs vanuit gegaan worden dat ze u tijdens deze periode niet met rust zouden gelaten hebben en dat ze meer maatregelen zouden getroffen hebben dan de twee bezoeken waarvan sprake (CGVS vragen 71, 99-107, 111, 121-122, 135). Dat ze u al die tijd niet meer zouden hebben gecontacteerd is weinig aannemelijk, toch indien u beweert te worden gevisieerd omdat u (Q.) niet aan hen uitleverde. Dit lijkt er op te wijzen dat uw zelfverklaarde vrees een stuk minder ernstig was dan u laat uitschijnen. Bovendien verbleef u tijdens de periode van 15 dagen nadat u het ziekenhuis had verlaten bij een kennis omdat 'jullie schrik hadden vermoord te worden' (CGVS vragen 128-131). Dit weerhield u er echter niet van uw familie in het dorp Karezak te laten en enkel uzelf in veiligheid te brengen in Kabul (CGVS vraag 132). Toch blijkt uit uw verklaringen dat de Taliban uw vrouw hadden geslagen tijdens hun tweede bezoek en uw familie met de dood hadden bedreigd tijdens hun derde bezoek toen u in het ziekenhuis lag (CGVS vragen 71, 107, 111, 121). Uit het feit dat u hen in het dorp achterliet en dat u al die tijd geen nieuws meer had van de Taliban kan geconcludeerd worden dat dit de ernst van uw voorgehouden vrees voor vervolging zwaar relativeert.

Overigens is het ook frappant te moeten vaststellen dat u na uw vertrek uit Afghanistan, en gedurende de langere tijd dat u in Iran verbleef, geen enkel initiatief heeft genomen om iets over uw problemen te weten te komen of minstens uw autoriteiten van het incident met de Taliban op de hoogte te brengen (CGVS vragen 69, 144-147). Uw drie dochters en uw oudste zoon woonden bij uw vertrek in Kabul, dus was u perfect in de mogelijkheid om informatie over de situatie in te winnen (CGVS vragen 54-55, 66-67). U stelt in dit verband dat 'men vandaag de dag nergens meer met uw problemen terecht kan zelfs niet bij uw kinderen en dat u geen nummer had van uw kinderen' (CGVS vraag 147). U had echter wel geprobeerd uw oudste zoon te contacteren dus zou het voor u ook mogelijk moeten geweest zijn uw dochters te contacteren of op zijn minst een poging te ondernemen (CGVS vraag 68). Dat u hoegenaamd niets heeft gedaan om informatie over uw situatie of die van uw kennis (Q.) in te winnen komt uw geloofwaardigheid niet ten goede en lijkt erop te wijzen dat u zich weinig betrokken voelt bij wat er met uw gronden of met (Q.) is gebeurd. Dit is nogal vreemd omdat uit uw verklaringen blijkt dat (Q.) toch meer dan alleen maar een kennis van u was. U kende hem al lang, u bood hem onderdak toen hij zich in hachelijke situatie bevond, en u ging bij elkaars familie op bezoek (CGVS vragen 80-81, 86). Daarenboven, dat (Q.) u - gezien jullie relatie - niets vertelde over zijn activiteiten of u ook niet zei

waarom hij op de vlucht was voor de Taliban, is weinig plausibel (CGVS vragen 71, 85-86). Bovendien is het ook erg onwaarschijnlijk dat u de namen van zijn kinderen niet kent gezien de nauwe band die jullie hadden (CGVS vraag 87).

Voorts kan er getwijfeld worden aan uw bewering dat u pas de laatste twee jaar in Iran doorbracht. Zo blijkt u niet te weten dat één nieuwe Afghani 1000 oude Afghani waard is. U kan hierover enkel zeggen dat "een grote zak met oude Afghani ongeveer 100 nieuwe Afghani waard is" (CGVS vraag 44). Dat de waarde veranderd is, is het enige dat u hierover te zeggen heeft. Dat het uitzicht van de briefjes veranderde of dat er in 2005 munten werden ingevoerd blijkt u niet te weten (CGVS vragen 42-45). Toch moet u regelmatig met geld in aanraking gekomen zijn daar u af en toe naar de markt in Kabul ging om uw groenten te verkopen (CGVS vraag 39). Dat u niet op de hoogte blijkt te zijn van deze veranderingen maakt het niet aannemelijk dat u pas in 2009 naar Iran bent gevlucht.

Verder zijn de door u ingeroepen feiten, in zoverre hieraan nog enig geloof zou worden gehecht, van lokale aard en haalt u geen enkele afdoende reden aan waarom u zich niet in de stad Kabul zou kunnen vestigen. Uw zoon woonde er toen u vertrok en uw drie dochters wonen er nog steeds. Bovendien vond u er reeds - zoals blijkt uit bovenstaande vaststellingen - een veilig onderkomen gedurende 15 dagen. U hebt er familiebanden en vrienden en u beschikte - zoals u zelf aangaf - over het kapitaal om u er te vestigen (CGVS vragen 54-55, 66-67, 170). Daarnaast kan er uit uw verklaringen afgeleid worden dat u de stad al een beetje kende aangezien u er af en toe naar de markt ging en er kinderen en vrienden van u woonden (CGVS vraag 39-41, 127-131). U had er ook geen problemen meer met Taliban. Uw redenering dat u zich daar niet kon vestigen omdat u veel geld nodig had en een volmacht aan uw vriend had gegeven om uw grond te verkopen is geen afdoende verklaring voor het feit dat u zich niet in Kabul kon vestigen (CGVS vraag 170). Deze redenering is eerder economisch van aard en dus geen afdoende verklaring om aanspraak te kunnen maken op de vluchtelingenstatus. Bijgevolg beschikt u dus over een intern vluchtalternatief om aan uw eventuele vrees voor de Taliban te ontkomen.

Rekening houdend met alle bovenstaande opmerkingen dient er te worden geconcludeerd dat u er niet in geslaagd bent uw vrees voor vervolging in de zin van de Vluchtelingenconventie of een reëel risico op ernstige schade zoals bepaald in de definitie van de subsidiaire bescherming - artikel 48/4 § b - van de Vreemdelingenwet aannemelijk te maken.

De door u neergelegde stukken vermogen evenmin bovenstaande appreciatie te wijzigen aangezien zij een aanduiding zijn van uw identiteit, herkomst, uw zoektocht naar uw kinderen en uw verblijf in Iran. Al deze elementen worden door het CGVS niet betwist. Bovendien blijkt uit informatie van het CGVS (zie administratief dossier) dat Afgaanse documenten - via corruptie - gemakkelijk kunnen verkregen worden, zowel in Afghanistan als daarbuiten.

Tot slot, naast de toekenning van een beschermingsstatus aan Afghanen met een risicoprofiel, kan een Afgaanse asielzoeker door het CGVS ook een beschermingsstatus krijgen ten gevolge van de algemene situatie in zijn regio van herkomst. Asielzoekers uit een groot aantal gebieden in Afghanistan krijgen de subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4, §2, c van de Vreemdelingenwet toegekend op basis van de algemene toestand in hun regio; dit indien zij hun reële herkomst uit deze regio en hun achtergrond aannemelijk maken.

Gezien uw verklaringen met betrekking tot uw herkomst uit Afghanistan, dient in casu de veiligheidssituatie in de provincie Kabul meer bepaald in het district Paghman te worden beoordeeld.

Bij herevaluatie van de actuele veiligheidssituatie wordt het rapport "UNHCR Eligibility Guidelines for assessing the international protection needs of asylum-seekers from Afghanistan" van 17 december 2010 in rekening genomen. De graad van conflictgerelateerd geweld en de eraan verbonden risico's voor Afgaanse burgers werd door UNHCR onderzocht aan de hand van verschillende cumulatieve indicatoren. UNHCR oordeelt dat in het licht van: (i) de verslechterde veiligheidssituatie in bepaalde delen van Afghanistan; (ii) de toename van het aantal burgerslachtoffers; en (iii) de belangrijke bevolkingsverplaatsingen, de situatie in bepaalde delen van Afghanistan kan gekenmerkt worden als een situatie van veralgemeend geweld. Meer specifiek stelt UNHCR dat de situatie in de provincies Helmand, Kandahar, Kunar en delen van Ghazni en Khost gekenmerkt wordt als een situatie van veralgemeend geweld. Volgens UNHCR hebben Afgaanse asielzoekers uit hogervermelde regio's mogelijks nood aan internationale bescherming. Bijkomend en rekening houdend met het volatiele karakter van het gewapend conflict, adviseert UNHCR dat de asielaanvragen van Afghanen die claimen andere regio's te ontvluchten omwille van het veralgemeend geweld, elk nauwgezet onderzocht zouden worden in het licht van enerzijds de bewijzen aangevoerd door de betrokken asielzoeker en anderzijds actuele en betrouwbare informatie over diens vroegere verblijfplaats. Verder wijst UNHCR erop dat andere provincies als Uruzgan, Zabul, Paktika, Nangarhar, Badghis, Paktya, Wardak en Kunduz, ook geconfronteerd worden met fluctuerende veiligheidsincidenten.

Nergens in deze UNHCR richtlijnen wordt echter expliciet geadviseerd om voortgaande op een analyse van de veiligheidssituatie aan Afghanen afkomstig van de provincie Kabul een complementaire

vorm van bescherming te bieden. UNHCR heeft na december 2010 geen update meer vrijgegeven van deze Eligibility Guidelines en deze richtlijnen zijn dus nog steeds geldig.

Uit een grondige actuele analyse van de veiligheidssituatie door CEDOCA (zie SRB "Afghanistan-Veiligheidssituatie in Centraal Afghanistan (Bamyan, Daykundi, Kabul, Kapisa, Pansjir, Parwan, Logra, Wardak)" dd. 27 augustus 2010 (updated 14 oktober 2011) blijkt dat de veiligheidssituatie in Afghanistan regionaal nog steeds erg verschillend is. De Secretaris-generaal van de Verenigde Naties, het UNHCR en de Afghanistan NGO Safety Office situeren de kern van het conflict in het zuiden, zuidoosten en oosten van het land.

Uit de analyse van de veiligheidssituatie door CEDOCA blijkt dat er in de provincie Kabul sinds 2009 een duidelijke verbetering van de veiligheidssituatie werd waargenomen en dat deze provincie kan worden omschreven als één met een lage onveiligheid. Wat het district Paghman betreft, werd er in de eerste helft van 2011 geen enkel gewelddadig incident gemeld. Eén van de door Cedoca geconsulteerde bronnen stipt zelfs aan dat de het district Paghman actueel een oord van ontspanning is voor vele jongeren komende uit Kabul-stad.

U bracht zelf geen elementen aan die een ander licht zouden werpen op hogervermelde evaluatie van de veiligheidssituatie in het district Paghman in de provincie Kabul vanwaar u verklaart afkomstig te zijn.

De Commissaris-generaal beschikt over een zekere appreciatiemarge en is gezien hogervermelde vaststellingen en na grondige analyse van de beschikbare informatie tot de conclusie gekomen dat er voor burgers in het district Paghman actueel geen reëel risico bestaat om het slachtoffer te worden van een ernstige bedreiging van hun leven of hun persoon als gevolg van willekeurig geweld in het kader van een gewapend conflict. Actueel is er voor burgers in het district Paghman aldus geen reëel risico op ernstige schade in de zin van art. 48/4, §2, c van de Vreemdelingenwet.

Volledigheidshalve dient aangestipt dat het CGVS ook in hoofde van uw schoondochter een beslissing van weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus heeft genomen. "

Bijkomend en in navolging van wat ook reeds werd opgemerkt in de beslissing aan uw beide ouders kan nog toegevoegd worden dat er inderdaad kan getwijfeld worden aan jullie bewering dat jullie pas vier jaar geleden naar Iran zouden gevlucht zijn. Buiten de argumenten die hiervoor reeds in de beslissing van uw vader werden aangehaald (zie beslissing van uw vader toegevoegd aan uw administratief dossier), kan hierbij in uw verklaringen nog een bijkomende tegenstrijdigheid opgemerkt worden. Wanneer u gevraagd wordt of jullie nog in Afghanistan waren op het moment dat de laatste presidentsverkiezingen plaats vonden, dan stelt u van wel. U verklaart zelfs dat u zelf nog wilde gaan stemmen maar dat u het niet deed omdat er zoveel waarschuwingen waren vanwege de taliban dat je niet mocht gaan stemmen (CGVS uw gehoor, p. 14). Uw vader daarentegen stelde dat jullie voor de recentste presidentsverkiezingen reeds vertrokken naar Iran, volgens zijn verklaring zouden jullie niet lang voor deze verkiezingen Afghanistan verlaten hebben (CGVS gehoor van uw vader toegevoegd aan uw dossier, p. 9). Geconfronteerd met deze incoherentie kan u alleen maar zeggen dat hij zich misschien vergist heeft of zo (CGVS uw gehoor, p. 14). Dergelijke incoherentie trekt dan ook de waarachtigheid van jullie verklaringen over het moment van jullie vertrek naar Iran in twijfel.

Rekening houdend met alle bovenstaande opmerkingen dient er te worden geconcludeerd dat u er niet in geslaagd bent uw vrees voor vervolging in de zin van de Vluchtelingenconventie of een reëel risico op ernstige schade zoals bepaald in de definitie van de subsidiaire bescherming - artikel 48/4 § a en b - van de Vreemdelingenwet aannemelijk te maken.

De documenten die u voorlegt zijn niet van die aard dat ze iets aan deze beslissing kunnen veranderen. Uw taskara (Afgaans identiteitsbewijs) is slechts een indicatie van uw Afgaanse identiteit, dewelke hier niet betwist wordt. Het werkcertificaat dat u verkreeg van de organisatie AVPL is slechts een indicatie dat u in 2008 gedurende enkele maanden als mecanicien gewerkt heeft voor deze organisatie, maar heeft verder niets te maken met de problemen waardoor u uw land van herkomst diende te ontvluchten. U legt geen enkel document voor ter ondersteuning van het asielrelaas dat u vertelt.

Tot slot, naast de toekenning van een beschermingsstatus aan Afghanen met een risicoprofiel, kan een Afgaanse asielzoeker door het CGVS ook een beschermingsstatus krijgen ten gevolge van de algemene situatie in zijn regio van herkomst. Asielzoekers uit een groot aantal gebieden in Afghanistan krijgen de subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4, §2, c van de Vreemdelingenwet toegekend op basis van de algemene toestand in hun regio; dit indien zij hun reële herkomst uit deze regio en hun achtergrond aannemelijk maken.

Gezien uw verklaringen met betrekking tot uw herkomst uit Afghanistan, dient in casu de veiligheidssituatie in de provincie Kabul meer bepaald in het district Paghman te worden beoordeeld.

Bij herevaluatie van de actuele veiligheidssituatie wordt het rapport "UNHCR Eligibility Guidelines for assessing the international protection needs of asylum-seekers from Afghanistan" van 17

december 2010 in rekening genomen. UNHCR oordeelt dat in het licht van de verslechterde veiligheidssituatie in bepaalde delen van Afghanistan en de toename van het aantal burgerslachtoffers, de situatie in de provincies Helmand, Kandahar, Kunar en delen van Ghazni en Khost gekenmerkt wordt als een situatie van veralgemeend geweld. Volgens UNHCR hebben Afghaanse asielzoekers uit deze regio's mogelijks nood aan internationale bescherming. Verder wijst het UNHCR erop dat andere provincies als Uruzgan, Zabul, Paktika, Nangarhar, Badghis, Paktya, Wardak en Kunduz ook geconfronteerd worden met fluctuerende veiligheidsincidenten. Het UNHCR heeft in deze richtlijnen niet geadviseerd om voortgaande op een analyse van de veiligheidssituatie aan Afghanen afkomstig van de provincie Kabul een complementaire vorm van bescherming te bieden. UNHCR heeft na december 2010 geen update meer vrijgegeven van deze "Eligibility Guidelines" en deze richtlijnen zijn dus nog steeds geldig.

Bijkomend en rekening houdend met het volatiele karakter van het gewapend conflict, dienen de asielaanvragen van Afghanen die claimen andere regio's te zijn ontvlucht omwille van het veralgemeend geweld, elk nauwgezet onderzocht te worden in het licht van enerzijds de bewijzen aangevoerd door de betrokken asielzoeker en anderzijds actuele en betrouwbare informatie over de vroegere verblijfplaats. Nergens in deze UNHCR richtlijnen wordt geadviseerd om voortgaande op een analyse van de algemene veiligheidssituatie aan elke Afghaan een complementaire vorm van bescherming te bieden.

Uit een analyse van de veiligheidssituatie door CEDOCA (zie de aan het administratief dossier toegevoegde SRB "Veiligheidssituatie Afghanistan, Deel I : Beschrijving van het conflict" dd. 22 maart 2013) blijkt dat het totaal aantal veiligheidsincidenten en burgerslachtoffers sinds het begin van de winter in 2011 is gedaald en dat deze daling zich verder heeft doorgezet voor het ganse jaar 2012.

Uit een bijkomende regionale analyse van de veiligheidssituatie door CEDOCA (zie de aan het administratief dossier toegevoegde SRB "Veiligheidssituatie Afghanistan, Deel II : Regionale Analyse" dd. 21 maart 2013) blijkt dat de veiligheidssituatie in Afghanistan regionaal nog steeds erg verschillend is. De Secretaris-generaal van de Verenigde Naties, het UNHCR en de Afghanistan NGO Safety Office situeren de kern van het conflict in het zuiden, zuidoosten en oosten van het land.

Uit deze analyse blijkt dat de veiligheidssituatie in de provincie Kabul duidelijk verbeterd is sinds 2009. Deze tendens zette zich door voor gans 2012. Voor het district Paghman werden er in de periode van verslaggeving nauwelijks gewelddadige incidenten gemeld (zie de aan het administratief dossier toegevoegde SRB "Veiligheidssituatie Afghanistan, Deel II : Regionale Analyse" dd. 21 maart 2013). Geenszins kan besloten worden dat er in Paghman een situatie heerst van veralgemeend willekeurig geweld. U bracht geen informatie aan waaruit het tegendeel zou blijken.

De Commissaris-generaal beschikt over een zekere appreciatiemarge en is gezien hogervermelde vaststellingen en na grondige analyse van de beschikbare informatie tot de conclusie gekomen dat er voor burgers in het district Paghman van de provincie Kabul actueel geen reëel risico bestaat om het slachtoffer te worden van een ernstige bedreiging van hun leven of hun persoon als gevolg van willekeurig geweld in het kader van een gewapend conflict. Actueel is er voor burgers in de provincie Kabul, district Paghman geen reëel risico op ernstige schade in de zin van art. 48/4, §2, c van de Vreemdelingenwet.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet."

2. Over de gegrondheid van het beroep

2.1.1. In een eerste middel beroept verzoeker zich op de schending van artikel 48/3 van de voormelde wet van 15 december 1980 (hierna: vreemdelingenwet), van artikel 1, A van het Verdrag van Genève van 28 juli 1951 en van de materiële motiveringsplicht, "minstens van de mogelijkheid tot toetsen van de materiële motivering".

Verweerder acht de door verzoeker aangehaalde gebeurtenissen weinig plausibel nu de rest van de familie er vooral over gezweven heeft. Er worden verzoeker geen tegenstrijdigheden, noch vage verklaringen verweten. Verweerder kan gewoon niet geloven dat er een conflict zou zijn met (A.J.) aangaande de uithuwelijking van verzoekers echtgenote nu hij de enige is van de ganse familie die hierop echt is ingegaan. Verzoeker heeft zelf aangegeven dat hij zich niet steunt op de vluchtmotieven van zijn vader nu hij zijn eigen problemen heeft. Verwijzen naar het asielrelaas van zijn vader om verzoekers asielrelaas af te wijzen, is dan ook compleet irrelevant.

Verzoeker heeft zeer gedetailleerd verteld over zijn problemen met (A.J.), zodat zijn verklaringen hieromtrent dan ook als geloofwaardig dienen te worden beschouwd. Verweerder weerlegt deze verklaringen op geen enkel moment als vaag of tegenstrijdig. Verweerder heeft de plicht het asielrelaas op individuele basis te beoordelen. Uit het enkele feit dat verzoeker de enige persoon is die over deze problemen verklaringen aflegt, kan niet volgen dat die verklaringen op zich ongeloofwaardig zijn. Bovendien zijn de gehoorverslagen van de andere familieleden waarop verweerder zich baseert, niet ondertekend door de dossierbehandelaar, hetgeen strijdig is met artikel 16 van het koninklijk besluit van 11 juli 2003 tot regeling van de werking en de rechtspleging voor het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen. Het feit dat deze niet rechtsgeldig tot stand zijn gekomen, brengt de nietigheid mee van de bestreden beslissing, daar deze doorslaggevend wordt gesteund op deze gehoorverslagen.

Verzoeker heeft zelf aangegeven dat zijn echtgenote niets gezegd heeft over de problemen met (A.J.), nu zij de opinie van zijn vader diende te volgen. Die vroeg asiel aan omwille van zijn eigen problemen en vond het blijkbaar niet nodig om ook verzoekers problemen aan te halen, omdat het enkel verzoekers problemen zijn. Verzoeker zelf was toen nog niet aanwezig in België. Verweerder houdt onvoldoende rekening met de positie en het profiel van verzoekers echtgenote. Hetzelfde geldt voor het profiel van huisvrouw van verzoekers moeder, voor wie verzoekers problemen allemaal bijkomstig zijn omdat haar persoonlijk lijden in verband met haar dochter overheerst. Verweerder had de moeite kunnen doen om verzoekers moeder meer vragen te stellen over (A.J.) in de plaats van louter op basis van het feit dat de moeder dit "tussen de soep en de aardappelen" laat vallen en de rest van de familie onder druk van de vader er niets over heeft gezegd, te oordelen dat het niet waar zou kunnen zijn. Daarenboven blijkt duidelijk dat er veel geheimen zijn in de familie en dat verzoeker heeft aangegeven dat hij denkt dat zijn familie hem boycot.

Verweerder baseert zich opnieuw helemaal op het gehoorverslag van verzoekers vader, die niet kon aangeven welk nieuw geld er werd ingevoerd in Afghanistan. Elk asielrelaas dient echter nog altijd persoonlijk te worden beoordeeld. Verweerder heeft aan verzoeker geen vragen gesteld waaruit zou kunnen blijken dat hij wel in 1388 naar Iran was vertrokken.

Vervolgens stelt verzoeker nog: *"Verzoeker werd bedreigd en meegenomen door de taliban in Afghanistan omwille van de activiteiten van zijn moeder voor Worldwide Concern. Hierdoor was hij een doelwit van de Taliban"*, alsook: *"Verzoeker heeft problemen met de taliban in Afghanistan. De Afghaanse overheid kan zichzelf niet beschermen tegen de taliban, laat staan z'n burgers."*

2.1.2. In een tweede middel beroept verzoeker zich op de schending van artikel 48/4 van de vreemdelingenwet, van richtlijn 2004/83/EG van de Raad van 29 april 2004 inzake de minimumnormen voor de erkenning van onderdanen van derde landen en staatlozen als vluchteling of als persoon die anderszins internationale bescherming behoeft, en de inhoud van de verleende bescherming en van de materiële motiveringsplicht, *"minstens van de mogelijkheid tot toetsen van de materiële motivering"*.

Volgens verzoeker worden Afghaanse burgers in Kabul nog altijd het slachtoffer van dagelijks geweld. De toestand op heden in Kabul is er wel degelijk één van "willekeurig geweld". Bovendien bevindt verzoeker zich in België met zijn kinderen, waarmee tevens rekening dient te worden gehouden. Hetzelfde geldt voor het feit dat verzoeker garagist is en regelmatig voor buitenlanders aan hun auto's werkte en dat zij reeds enkele jaren geleden naar Iran gevlucht zijn. Verzoeker moet dan ook gezien worden als een "displaced person" en het vraagstuk van de relocatieproblematiek staat dan ook open. Verzoeker verwijst naar een persartikel en de UNHCR Eligibility Guidelines van 6 augustus 2013 (verzoekschrift, stukken 3 en 13).

De Subject Related Briefing (hierna: SRB) van CEDOCA van 22 maart 2013 waarop verweerder zich baseert, is niet meer actueel. De toestand in Kabul is in 2013 dramatisch verslechterd. UNHCR heeft op 6 augustus 2013 nieuwe richtlijnen uitgevaardigd die bevestigen dat de situatie verslechterd is. Deze nieuwe richtlijnen wijzen erop dat omzichtig moet worden omgegaan met bepaalde doelgroepen, zoals mannen die op een leeftijd zijn gekomen waarop zij "vechtmateriaal" zijn. De verslechtering van de toestand voor burgers wordt ook bevestigd door andere bronnen. Verzoeker verwijst naar een hele reeks persartikelen en leidt hieruit af dat het nog steeds niet veilig is in Afghanistan en dat het voor hem onmogelijk is om terug te keren naar zijn land van herkomst.

Tevens is het risico op mensonwaardige behandelingen in de zin van artikel 48/4, § 2, b) van de vreemdelingenwet hoog. De broodnodige humanitaire hulp blijft immers zeer beperkt. Verweerder

verwaarloost de humanitaire gevolgen van een gewapend conflict en interpreteert de subsidiaire beschermingsstatus te beperkt. Ook al neemt de ernst van het gewapend conflict in een bepaalde regio af, het geweld blijft sluimeren (er is slechts sprake van "schijnbare stabiliteit") en de levensomstandigheden blijven menonwaardig. Opbouw is een werk van lange adem. De vrees dat de terugtrekking van de buitenlandse troepen zal omslaan in een burgeroorlog vindt steun in de huidige veiligheidssituatie, die allermist stabiel te noemen is. Er zijn in de Afghaanse hoofdstad Kabul en de omliggende gebieden nog steeds op geregelde basis veiligheidsincidenten.

2.1.3. Met een aangetekend schrijven van 5 december 2013 brengt verzoeker een brief bij waarin hij de Raad inlicht over een zwaar auto-ongeval waarbij zijn schoonbroer zwaar gewond zou geraakt zijn.

2.1.4. Per drager brengt verweerder op 12 december 2013 een aanvullende nota bij, waarbij volgende stukken werden gevoegd: de "COI Focus Afghanistan. Veiligheidssituatie – Beschrijving van het conflict" van 20 november 2013 en de "COI Focus Afghanistan. Veiligheidssituatie – Regionale analyse. Deel I: Centrale Hooglanden, Centraal en Noordoost Afghanistan en Jalalabad" van 20 november 2013.

2.2.1. Omwille van hun onderlinge samenhang worden de ingeroepen middelen hieronder samen behandeld.

2.2.2. Er dient te worden opgemerkt dat richtlijnen geen directe werking hebben. Een richtlijn kan wel directe werking hebben in de Belgische rechtsorde wanneer de omzettingstermijn voor de betrokken richtlijn is verstreken en indien zij duidelijke en onvoorwaardelijke bepalingen bevat die geen verdere substantiële interne uitvoeringsmaatregel door de communautaire of nationale overheden behoeven om het gewild effect op nuttige wijze te bereiken. De omzettingstermijn van de richtlijn 2004/83/EG van de Raad van 29 april 2004 inzake minimumnormen voor de erkenning van onderdanen van derde landen en staatlozen als vluchteling of als persoon die anderszins internationale bescherming behoeft, en de inhoud van deze verleende bescherming, verstreek blijkens artikel 38 van voormelde richtlijn op 10 oktober 2006, datum waarop deze ook effectief in Belgisch recht werd omgezet.

2.2.3. De bewijslast inzake de gegrondheid van een asielaanvraag rust in beginsel op de asielzoeker zelf. Zoals iedere burger die om een erkenning vraagt, moet ook hij aantonen dat zijn aanvraag gerechtvaardigd is. Hij moet een poging ondernemen om het relaas te staven en hij moet de waarheid vertellen (RvS 4 oktober 2006, nr. 163.124; UNHCR, *Handbook and Guidelines on procedures and criteria for determining refugee status*, reissued Geneva, december 2011, nr. 205). De verklaringen van de kandidaat-vluchteling kunnen een voldoende bewijs zijn van zijn hoedanigheid van vluchteling op voorwaarde dat ze plausibel, geloofwaardig en eerlijk zijn (J. HATHAWAY, *The Law of Refugee Status*, Butterworths, Toronto-Vancouver, 1991, 84). Zij mogen niet in strijd zijn met algemeen bekende feiten. In het relaas mogen geen hiaten, vaagheden, ongerijmde wendingen en tegenstrijdigheden op het niveau van de relevante bijzonderheden voorkomen. Het voordeel van de twijfel kan slechts worden toegestaan als alle elementen werden onderzocht en men overtuigd is van de geloofwaardigheid van de afgelegde verklaringen (UNHCR, a.w., nr. 204). De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen moet niet bewijzen dat de feiten onwaar zouden zijn en het is niet de taak van de Raad zelf de lacunes in de bewijsvoering van de vreemdeling op te vullen. Twijfels over bepaalde aspecten van een relaas ontslaan de bevoegde overheid niet van de opdracht de vrees voor vervolging of een reëel risico op ernstige schade betreffende die elementen waar geen twijfel over bestaat, te toetsen. Het moet gaan om die elementen die een toekenning van bescherming kunnen rechtvaardigen.

2.2.4. Ingevolge artikel 49/3 van de vreemdelingenwet wordt verzoekers asielaanvraag in hetgeen volgt bij voorrang onderzocht in het kader van het Verdrag van Genève, zoals bepaald in artikel 48/3, en vervolgens in het kader van artikel 48/4.

2.3.1. Waar verzoeker de schending aanvoert van artikel 16 van het koninklijk besluit van 11 juli 2003 tot regeling van de werking en de rechtspleging voor het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen omdat de gehoorverslagen van zijn familieleden waarnaar de bestreden beslissing verwijst, niet ondertekend werden door de dossierbehandelaar, dient opgemerkt dat artikel 16 van voormeld KB van toepassing is op het gehoorverslag dat de grondslag vormt voor de bestreden beslissing ten aanzien van verzoeker. *In casu* vormen de gehoorverslagen van verzoekers familieleden slechts aanvullende en ondersteunende informatie inzake beslissingen die thans vaststaan. Aldus verwijst de bestreden beslissing terecht naar de gehoorverslagen van verzoekers familieleden.

Waar verzoeker aanvoert dat zijn asielrelaas op individuele wijze beoordeeld moet worden en dat vergelijkingen met de door zijn familieleden afgelegde verklaringen niet tot de ongeloofwaardigheid van zijn asielrelaas kunnen leiden, dient opgemerkt dat de commissaris-generaal, teneinde zich een juist beeld te vormen over de situatie waarin de kandidaat-vluchteling zich bevindt, alle gegevens kan onderzoeken die hij nodig acht om zijn beslissing te nemen. Dit onderzoek kan tevens een vergelijking inhouden van de verklaringen van de asielzoeker met bekende elementen die op het specifieke geval van toepassing zijn of met verklaringen van familieleden.

Uit een lezing van de in het administratief opgenomen gehoorverslagen van verzoekers familieleden die ook in België een asielaanvraag indienden – met name verzoekers ouders, zijn echtgenote en zijn zus – blijkt dat verzoeker de enige is die de problemen met (A.J.) vermeldt. Zelfs verzoekers echtgenote, die in het door hem geopperde asielrelaas een hoofdrol speelt, maakte geen melding van de problemen met (A.J.). Verzoeker voert aan dat zij onder druk werd gezet door verzoekers vader en dat zijn familie hem wil boycotten. Nochtans werd verzoekers echtgenote bij het begin van haar gehoor op het CGVS duidelijk gemaakt dat wat gezegd wordt, vertrouwelijk is en dat enkel de asielinstanties recht hebben op inzage in haar dossier, alsook werd haar op het hart gedrukt de waarheid te vertellen en haar volle medewerking te verlenen (gehoorverslag CGVS echtgenote, p. 2). Verzoekers echtgenote baseerde haar asielrelaas volledig op dat van haar schoonvader. Ook wanneer haar gevraagd werd of zij nog andere problemen te melden had, vermeldde zij niets over (A.J.) en de problemen die verzoeker in zijn huidige asielaanvraag naar voren brengt (gehoorverslag CGVS echtgenote, p. 16). Waar verzoeker in onderhavig verzoekschrift stelt dat zijn echtgenote onder druk werd gezet door zijn vader en dat zijn familie hem wil boycotten, dient opgemerkt dat verzoeker tijdens zijn gehoor op het CGVS verklaarde dat de tolk tijdens het gehoor van zijn echtgenote zou gevraagd hebben om enkel te vertellen over de problemen van haar schoonvader (gehoorverslag CGVS verzoeker, p. 7-8). Uit een lezing van het arrest van de Raad nummer 77 985 van 23 maart 2012 aangaande het beroep van verzoekers echtgenote tegen de ten aanzien van haar genomen beslissing van het CGVS van 22 december 2011 blijkt dat er geen enkele keer problemen met de tolk werden aangehaald. Dat zijn echtgenote onder druk stond van haar schoonvader en dat zijn familie hem wil boycotten, is dan ook niet meer dan een loutere *post factum*-verklaring, die de motivering van de bestreden beslissing niet kan weerleggen. Hetzelfde geldt overigens voor verzoekers uiteenzetting dat onvoldoende rekening werd gehouden met de positie en het profiel van zijn echtgenote en van zijn moeder. Beiden hebben immers de mogelijkheid gekregen om binnen de vertrouwelijke sfeer van het gehoor op het CGVS alle problemen te vermelden die hen hun land van herkomst hebben doen verlaten. Hierbij kan nog worden opgemerkt dat het niet aan de *protection officer* is om een gehoor te sturen en dat de kandidaat-vluchteling zelf verantwoordelijk is voor de verklaringen die hij aflegt.

Dat verzoekers overige familieleden geen melding maakten van de door hem aangehaalde problemen met (A.J.) klemt des te meer daar verzoeker verklaarde dat zij op de hoogte zouden zijn van deze problemen (gehoorverslag CGVS verzoeker, p. 4-7). Dat verzoeker als enige van zijn familie melding maakt van de problemen met (A.J.), doet dan ook in ernstige mate afbreuk aan de geloofwaardigheid van zijn asielrelaas.

Waar verzoeker stelt dat hem geen tegenstrijdigheden noch vage verklaringen worden verweten, dient opgemerkt dat de bestreden beslissing het volgende stelt: *“In tweede instantie kan daarbij nog worden opgemerkt dat u stelt tot tweemaal toe naar de politie te zijn gegaan om een klacht in te dienen tegen deze (A.J.) (CGVS uw gehoor, p. 4-5), maar u kan hier geen enkel document of bewijsstuk van voorleggen en uw verklaring voor het ontbreken hiervan komt ook niet afdoende over (CGVS uw gehoor, p. 9). Die documenten die u had zouden onderweg verloren zijn gegaan en u hebt nog geprobeerd aan andere documenten te geraken vanuit Afghanistan maar de politiechef zou nu veranderd zijn en dus zou dat zeer moeilijk zijn (CGVS uw gehoor, p. 9). Uw schoonvader zou wel nog een werkcertificaat hebben opgestuurd vanuit Afghanistan, maar helemaal niets van documenten aangaande de problemen die u hier aanhaalt (CGVS uw gehoor, p. 10). Ook over de verdere ontwikkelingen aangaande deze problemen na uw vertrek uit Afghanistan en de huidige stad van zaken blijven uw verklaringen vaag als er op wordt doorgevraagd. U stelt dat (A.J.) nog steeds in het dorp is en dat hij zweert bij iedereen dat hij u niet in leven zal laten (CGVS uw gehoor, p. 12). Als u dan gevraagd wordt van wie u dat weet dan stelt u dat u het hoorde van uw schoonvader (CGVS uw gehoor, p. 12). De vraag of uw schoonfamilie na jullie vertrek dan nog gecontacteerd werd door (A.J.) ontwijkt u door te zeggen dat u toch geen contact heeft met (A.J.) en dat ze elkaar nog wel gewoon begroeten maar dat het niet meer zoals vroeger is (CGVS uw gehoor, p. 12). U gaat dan verder zonder op de vraag te antwoorden dat u zich daar sinds uw vertrek naar Iran niet zoveel mee probeert bezig te houden omdat u weet dat u nu ver weg bent (CGVS uw gehoor, p. 12). Indien deze (A.J.) werkelijk op dit moment nog*

naar u specifiek op zoek zou zijn, dan zou toch wel logischerwijze van hem verwacht worden dat hij nog naar u zou gaan informeren bij uw schoonfamilie." Verzoeker voert geen inhoudelijk verweer tegen deze vaststellingen, zodat zij als vaststaand beschouwd moeten worden.

Ten overvloede merkt de Raad nog op dat een aantal van verzoekers verklaringen niet aannemelijk zijn. Zo verklaarde verzoeker dat hij door (A.J.) beschoten werd in de buurt van het huis van zijn schoonfamilie, vervolgens met zijn schoonvader klacht indiende tegen (A.J.) bij de politie, waaraan geen gevolg werd gegeven omdat (A.J.) lid is van de nationale veiligheid, dat een raad van ouderen werd samengeroepen waarop (A.J.) niet verscheen maar wel nogmaals verzoeker met de dood bedreigde (gehoorverslag CGVS verzoeker, p. 4-5). Verzoeker zou nadien nog een paar keer naar het huis van zijn schoonfamilie gegaan zijn (gehoorverslag CGVS verzoeker, p. 5), hetgeen echter onverantwoord roekeloos gedrag is daar hij reeds in de buurt van het huis van zijn schoonfamilie beschoten werd, zijn klacht geen gevolg kreeg en (A.J.) hem nogmaals met de dood bedreigd had. Verder verklaarde verzoeker dat (A.J.) wist waar zijn winkel lag en zijn telefoonnummer kende en dat hij nogmaals klacht indiende bij de politie, die echter niets kon doen en hem aanraadde het land te verlaten (gehoorverslag CGVS verzoeker, p. 5). Hoewel (A.J.) wist waar verzoekers winkel zich bevond en een nieuwe klacht opnieuw geen gevolg kende, bleef hij nog steeds enkele uren per dag naar zijn winkel gaan tot hij vijftien dagen later opnieuw door (A.J.) gecontacteerd werd (gehoorverslag CGVS, p. 5). Opnieuw is het niet aannemelijk dat verzoeker dergelijk roekeloos gedrag zou stellen daar hij reeds door (A.J.) beschoten zou zijn geweest en meerdere keren met de dood bedreigd. Drie dagen na het contact zou een kennis van (A.J.) zijn langsgesproken met de vraag om een bom te plaatsen in de auto van een buitenlander, waarop verzoeker tweemaal twee dagen bedenktijd kreeg (gehoorverslag CGVS verzoeker, p. 6). Deze werkwijze is evenmin aannemelijk aangezien het verzoeker de mogelijkheid zou gegeven hebben om de Afghaanse of buitenlandse autoriteiten op de hoogte te brengen van een op handen zijnde aanslag met een bomauto. Het is daarenboven opmerkelijk dat verzoeker verklaarde dat (A.J.) geen vrouw nodig heeft, aangezien hij een soort pedofiel zou zijn die met jongens, mannen en vrouwen speelt en er enkel op uit was om met verzoekers echtgenote te trouwen maar dit niet heeft kunnen waarmaken (gehoorverslag CGVS verzoeker, p. 10-11). De Raad ziet niet in waarom (A.J.), die volgens verzoeker een hoge positie bekleedt in het Afghaanse overheidsapparaat, zo ver zou gaan in het bedreigen van verzoeker, terwijl hij volgens verzoeker eigenlijk niet met verzoekers echtgenote wil of hoeft te trouwen. Daarnaast verklaarde verzoeker bij het invullen van de vragenlijst van het CGVS op de Dienst Vreemdelingenzaken dat hij met zijn echtgenote getrouwd is met toestemming van zowel zijn eigen ouders als van zijn schoonouders (administratief dossier, stuk 11, p. 4). Het is dan ook onbegrijpelijk dat enkel verzoeker met de dood bedreigd wordt, aangezien het zijn schoonfamilie was die zijn echtgenote had uitgehuwelijkt aan (A.J.) en deze belofte verbroken heeft. Desondanks zouden verzoekers schoonvader en (A.J.) elkaar na verzoekers vertrek uit Afghanistan zien en elkaar begroeten (gehoorverslag CGVS verzoeker, p. 12), hetgeen er alleszins niet op wijst dat (A.J.) verzoekers schoonfamilie naar het leven zou staan. Het geheel van voorgaande incoherente en tegenstrijdige verklaringen leidt ertoe dat de geloofwaardigheid van verzoekers asielrelaas zwaar onderuit wordt gehaald.

Wat betreft de in de bestreden beslissing vastgestelde tegenstrijdigheid tussen de verklaringen van verzoeker en die van zijn vader over het moment waarop zij naar Iran zouden zijn vertrokken, voert verzoeker aan dat ieder asielrelaas persoonlijk moet worden beoordeeld en dat verweerder geen vragen heeft gesteld waaruit zou kunnen blijken dat verzoeker wel in 1388 naar Iran was vertrokken. Hierbij kan verwezen worden naar het hoger gestelde aangaande het vergelijken van verklaringen van familieleden en aangaande het feit dat de *protection officer* het gehoor niet moet "sturen" maar dat de asielzoeker zelf verantwoordelijk is voor de verklaringen die hij aflegt. Verzoeker komt dan ook niet verder dan het opwerpen van losse beweringen en het tegenspreken van de gevolgtrekking van de commissaris-generaal, hetgeen de motivering van de bestreden beslissing echter niet kan weerleggen. Deze motivering vindt steun in het administratief dossier, is pertinent en correct en wordt door de Raad tot de zijne gemaakt.

Waar verzoeker het volgende stelt: *"Verzoeker werd bedreigd en meegenomen door de taliban in Afghanistan omwille van de activiteiten van zijn moeder voor Worldwide Concern. Hierdoor was hij een doelwit van de Taliban"*, alsook: *"Verzoeker heeft problemen met de taliban in Afghanistan. De Afghaanse overheid kan zichzelf niet beschermen tegen de taliban, laat staan z'n burgers."*, dient opgemerkt dat verzoeker geen melding heeft gemaakt van activiteiten van zijn moeder voor Worldwide Concern of van problemen met de taliban.

Wat betreft de niet gestaafde mededeling dat verzoekers schoonbroer betrokken zou zijn geraakt in een zwaar auto-ongeval, waarbij die werd aangereden door de persoon die verzoekers schoonouders bedreigd heeft, dient opgemerkt dat, gelet op het voorgaande, geen geloof gehecht kan worden aan verzoekers asielrelaas, zodat evenmin geloof gehecht kan worden aan verzoekers bewering dat zijn schoonbroer met opzet zou zijn aangereden door de persoon die zijn schoonouders bedreigde.

Het voorafgaande in acht genomen, kan niet worden aangenomen dat verzoeker een gegronde vrees voor vervolging heeft in de zin van het Verdrag van Genève, zoals bepaald in artikel 48/3 van de vreemdelingenwet.

2.3.2. Gelet op het hoger vastgestelde inzake zijn relaas toont verzoeker niet aan dat er in zijn hoofde zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat hij een reëel risico loopt op ernstige schade zoals bepaald in artikel 48/4, § 2, a) en b) van de vreemdelingenwet.

Uit de door verweerder aan het administratief dossier toegevoegde informatie (SRB "Veiligheidssituatie Afghanistan, Deel I: Beschrijving van het conflict" van 22 maart 2013; administratief dossier, map 'Landeninformatie') blijkt het totaal aantal veiligheidsincidenten en burgerslachtoffers sinds het begin van de winter in 2011 is gedaald en dat deze daling zich verder heeft doorgezet voor het ganse jaar 2012. Uit de door verweerder per drager van 12 december 2013 bijgebrachte "COI Focus Afghanistan. Veiligheidssituatie – Beschrijving van het conflict" van 20 november 2013 blijkt dat het totale aantal burgerslachtoffers in de eerste helft van 2013 is toegenomen in vergelijking met dezelfde periode in 2012. Uit een bijkomende regionale analyse (SRB "Veiligheidssituatie Afghanistan, Deel II: Regionale Analyse" van 21 maart 2013; administratief dossier, map 'Landeninformatie' en "COI Focus Afghanistan. Veiligheidssituatie – Regionale analyse. Deel I: Centrale Hooglanden, Centraal en Noordoost Afghanistan en Jalalabad" van 20 november 2013, bijgebracht per drager van 12 december 2013) blijkt echter dat de veiligheidssituatie regionaal nog steeds erg verschillend is en dat de veiligheidssituatie in het district Paghman, provincie Kabul – vanwaar verzoeker afkomstig is (gehoorverslag CGVS verzoeker, p. 14) – nauwelijks gewelddadige incidenten gemeld werden.

Verweerder merkt in zijn nota met opmerkingen terecht op dat er, gelet op de ongeloofwaardigheid van verzoekers asielrelaas en de ongeloofwaardigheid van de asielrelazen van zijn familieleden, geen reden is om aan te nemen dat verzoeker en zijn familie omwille van de door hen ingeroepen problemen naar Iran gevlucht zouden zijn, zodat zij niet als "displaced persons" kunnen beschouwd worden.

Hoewel uit de door verzoeker bijgebrachte recentste UNHCR Eligibility Guidelines van 6 augustus 2013 (stuk 3) blijkt dat de algemene veiligheidssituatie in 2013 verslechterd is, brengt verzoeker geen stukken bij waaruit blijkt dat de veiligheidssituatie in het district Paghman, provincie Kabul ook verslechterd is. Uit de recentste UNHCR Eligibility Guidelines blijkt immers dat de regionale verschillen betreffende de veiligheidssituatie nog steeds bestaan. Stuk 4 bij onderhavig verzoekschrift heeft betrekking op de algemene veiligheidssituatie in heel Afghanistan, stukken 5, 6, 7, 8, 9, 11 en 12 hebben betrekking op de situatie in de stad Kabul en niet op die in het district Paghman. Aldus brengt verzoeker geen stukken bij waaruit blijkt dat de door verweerder gehanteerde informatie aangaande de veiligheidssituatie in het district Paghman, provincie Kabul onjuist of achterhaald is. Derhalve kan worden besloten dat er in het district Paghman geen situatie heerst van veralgemeend willekeurig geweld in de zin van artikel 48/4, § 2, c) van de vreemdelingenwet. Waar verzoeker erop wijst dat hij als "vechtmateriaal" kan worden ingezet en dat hij voor buitenlanders heeft gewerkt, dient opgemerkt dat verzoeker enkel naar algemene informatie verwijst (verzoekschrift, stukken 3 en 10) en niet aannemelijk maakt dat hij *in concreto* dient te vrezende te worden opgeëist als strijder, noch te worden vervolgd omwille van zijn professionele activiteiten. Er zijn dan ook geen zwaarwegende gronden om aan te nemen dat verzoeker een reëel risico loopt op het lijden van ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2, c) van de vreemdelingenwet.

Gelet op de hoger vastgestelde ongeloofwaardigheid van zijn relaas en de elementen in het dossier toont verzoeker niet aan dat er in zijn hoofde zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat hij een reëel risico loopt op ernstige schade zoals bepaald in artikel 48/4, § 2 van de vreemdelingenwet.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De vluchtelingenstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op eenentwintig januari tweeduizend veertien door:

dhr. W. MULS,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

mevr. K. VERHEYDEN,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

K. VERHEYDEN

W. MULS